

[Hastrup.]

jeg forstået det — i de almennyttige boligselskabers ejendomme blive ligestillet med folkepensionister i private ejendomme.

De kommunale folkepensionistboliger holdes derimod delvis uden for den nye ordning. Det kan naturligvis være af betydning at reservere en del boliger for særlig vanskeligt stillede ældre; men om det just skal ske på den måde, som man her har foreslået, er en sag, som vi ønsker nærmere overvejet. Man må jo ikke glemme, at det er vidt forskelligt, hvor mange folkepensionistboliger kommunerne forholdsmæssigt råder over, og hvordan disse i givet fald fordeler sig på henholdsvis kommunale og på almennyttige ejendomme.

Endelig er der spørgsmålet om, hvad denne boligsikringsordning kommer til at koste. De oplysninger, vi har fået i udvalget, har været usikre og skønmæssige. Det samme kan til en vis grad siges om de oplysninger, der findes i lovforslagets bemærkninger. Meget anderledes kan det måske ikke være. Vi har hele tiden håbet, at der ville være balance imellem udgifterne til gældende ordninger og udgifterne til det nye system, og vi har ikke opgivet dette håb. Boligministeren oplyser, at de årlige udgifter til boligsikring vil andrage 250-300 mill. kr. det første år. Dette beløb påvirkes i opadgående retning, efterhånden som normaliseringsforhøjelserne træder i kraft, men påvirkes omvendt i nedadgående retning, såfremt indkomsterne gennemsnitlig øges i et kraftigere tempo end boligudgifterne i den samlede boligmasse. Over for de 300 mill. kr. — jeg tager foreløbig det største af ministerens tal — står for det første udgiften til de nuværende ordninger, som er opgjort til 201 mill. kr. — men i øvrigt drejer det sig jo her om en udgift, som også ville være stigende i de kommende år, såfremt ordningerne skulle være opretholdt uændret — og dernæst udgiften til personlige tillæg, som er på 50 mill. kr., men vil kunne reduceres i den udstrækning, boligsikringsordningen remplacerer de tilskud til boligformål, som hidtil er ydet over dette tillæg. Det er i alt 250 mill. kr. Hele dette beløb kan imidlertid ikke spares det første år, fordi kvadratmetertilskuddet må afvikles gradvis, således at der også det første år efter boligsikringsordningens ikraft-

træden må regnes med en udgift på 50 mill. kr. til kvadratmetertilskud. Denne udgift falder så bort de følgende år.

En merudgift på 300 mill. kr. skulle herefter stå over for en sparet udgift på ca. 200 mill. kr. Alligevel må det være muligt at undgå øget skatteudskrivning som følge af denne lovs gennemførelse. For det første er de 300 mill. kr. jo som nævnt i overkanten og er mig bekendt også beregnet ud fra den forudsætning, at lejevurderingen giver en gennemsnitlig forhøjelse på 100 pct. i den bestående boligmasse, mens det i øjeblikket nærmest ser ud til, at der i hvert fald for Københavns vedkommende bliver tale om et sted mellem 70 og 80 pct. Dernæst må det tages i betragtning, at normaliseringsforhøjelserne træder gradvis i kraft, og at der er udlejere, som ikke vil benytte sig af forhøjelsesretten. Endelig vil der, som det er nævnt i lovforslagets bemærkninger, jo også blive tale om øgede skatteindtægter for staten i kraft af de boligpolitiske aftaler: alene merindtægten ved lejeværdiens forhøjelse er anslået til 40 mill. kr. det første år.

Når alle forhold tages i betragtning, skulle der således være håb om balance mellem merudgifter, sparede udgifter og øgede indtægter. Vi vil arbejde for, at dette håb kan blive til virkelighed. Skulle det vise sig umuligt, må noget — det behøver jo i givet fald ikke at blive ret meget — af boligsikringsordningen vente til næste år, hvor den fortsatte afvikling af kvadratmetertilskuddene giver større sikkerhed for, at midlerne er til stede. Det er jo af mange grunde, som er velkendte — ikke mindst fra debatten i sidste uge — vigtigt at undgå yderligere stigning i statsudgifterne, men vi håber som sagt stadig, det vil vise sig, at der er dækning, således at ordningen allerede fra 1. april 1967 kan få sin fulde virkning. På lang sigt kan der ikke være tvivl om, at boligsikringsordningen både socialt og økonomisk vil vise sig mere forsvarelig end de bestående ordninger.

Hensigten med det andet forslag, lovforslaget om landsbyggefondens, er jo at tilvejebringe forudsætninger for, at almennyttige boligselskaber kan blive selvfinansierende og selvfornyende. Målet må være, at disse selskaber med tiden helt kommer til at hvile i sig selv, således at de kan være konkurrencedygtige med det private ud-